

ס פ ו ר

ורזיפי יורה קלחו לאיטם והיו מקישים נוגות בחלונות הממזגה שעמד בה אותה שעה עפוש חמצמץ — בליל משקאות חריפים וניחוח מליחים וכבושים למיניהם, שהיו סדורים צבורים צבורים למטה מהדלפק, בשכבר הימים היתה זו אכסדרה שבנה בעל הבית הערבי להשיב את הנפש בימי שרב ורק פתחים זמיני אשנבים שנשתיירו למעלה מן המידה לצורך ושלא לצורך מרמזים היו על יעודה הקמאי.

המוזג, גוץ ומנומש, שאלונטית מזוהמת כרוכה לו סביב כרסו המתעגלת, נרכן אל מאחורי הדלפק, מזג בניחותא שלש כוסות שכר גדולות, קיפה את הקצף והקריב את המשקה לשולחנם.

— „הייתי בלשכה“ — פתח בבס זליג רחב הגרם לאחר שהעמיד את הכוס בניקוש של רוגש — „בקשתי עבודת 'דחק' ולא היה! רצו פועלים בשביל לאסוף פיסטוקים בקבלנות, אז לא הלכתי“.

גליס הסיר את משקפיו בתנועה חדה ועצבנית, נעץ עינים עששות שעוררו רחמים בערייתן להכא ולהתם, וכעכע :

„לא בשבילי עבודה, 'דחק', הייתי שם בחוץ-לארץ עסקן חשוב, אספתי הרבה כסף בשביל קרן קיימת, ופה כל הפארזיטים האלה כבר לא מכירים אותי“.

— „לא תעבוד, אז מה?“ — לאט זליג בגרדו את פדחתו — „אין לך ילדים בבית, חוץ מזה 'דחק' זה לא עבודה; מגרדים קצת העשב של הכביש ונחים הרבה זמן“, ראה אותה שעה בדמיונו פס אספלט מבהיק ומכוניות הדורות חולפות בתזוזתו צמיגים גנדרני.

שלישי שביניהם הצית בדל סיגריה, פלט עשנה כלפי מעלה ופסק :
— „האנשים שלא היה להם כלום שם, באו אז לארץ ועכשיו כולם פריצים וגרים בעיר, אותנו שולחים לגור במקומות איפה שגרו ערבים. זה סקנדל שאיש אירופאי צריך לחיות במקום כזה...“
— „פארזיטים“ — רטן גליס.

המוזג שצותת מבלי משים לשיגם, נטל סחבה לחה והחל ממרק בשקידה אגרטל אדום ששימש עטור כלשהו לדלפק המהוה. כבראי נשקף דיוקנו מעם הדפנות — פנים נפולים, חרושי קמטים ויפי זקן סומרים ששיבה מבצבצת

בינותם. הזמן שלא עצר מהלכו ניבט בבהירות מאוימת, אך עיקרה של דאגה היתה הבת סימה. מכבר חש בתזזית משונה, באי-ניחותא, שאחזו בה בנערה המתבגרת.

ובינו לבינו כלום תמיה אתה שכך הם פני הדברים; שהרי סאוב שבהכא, ברנשים שהבטלה דוחקת בהם והשכר מלהיטם שברגיל מצויים בכאן; מבטים שהם נותנים בה, רמיזות וקריצות וכולי האי... תאמר לכהות בהם — את פרנסתו יקפח במו ידיו, שיהיו מן הסתם מוקירים רגליהם ממקומו.

מרזב פגום הרתיק אגלי גשם בפכפוך חדי-גוני על גג פחים רעוע. התול צהוב, זקור שער, שהתבלט בין רגלי בעליו קצר הרוח, ספג בעיטה מכוונת שהוציאה יללה עצובה מפיו ושלחתהו לפינה ללקק באין מפריע את מקום הכאב.

הדלת ניסוטה ממקומה. מנורת „לוקס“ שנשתלשלה מהתקרה נרעדה קמעה ממשב הרוח הצונן. חתיכת טיח נתקלפה מעל יד המשקוף וצנחה בנקישה דקה. הנכנס, אף שהיה צעיר; דומה, בגין הילוכו השחוח והבעת פניו העיפה, שעמד בסתיו חייו. משתלה את כובעו הרטוב על הקולב תר במבטו אחר סימה, שהיתה מצויה תדיר בשעה זו בממוגה. משלא נמצאה לו ניסה לכבוש ארשת של אכזבה שהחלה מכסה קלסתר פניו, חכך רגע בדעתו והצטרף אל השלשה.

זליג שלה מכיס מקטורנו חפיסת קלפים ממורטטת והניחה על השלחן. בעיניהם הכבות של המסובים ניצת שביב חיים. גליס נטל את הקלפים ביד אמונה, טרפם וחלק לארבעתם. משחקים היו ב„ראמי“. המוזג הסיר את הכוסות הריקות מעל השולחן ונפנה לדשן את מקטורתו.

סימה בת השבע־עשרה נכנסה וקרבה לדלפק. היתה תמירה וסמוקת לחיים בגין הצינה. פיה הפעור קמעה מוגדש היה שינים תואמות וצחורות. הרפו לרגע ממשחקם ונעצו בה מבטים.

— „מה אתה מסתכל בסימה“ — ניסה זליג לשטות בצעיר חוזר הפנים — „בחורות לא אהבות רק שישתכלו, הן רוצות — —“ — הניח למלות שלא תאמרנה והפטיר חיוך סתמי בזויות שפתיו. גליס פער פיו בחיוך רחב, שגילה שינים צהובות־ירקרקות. שמעון השיים עצמו כאילו לא עמד על כונת הדברים והזמין בלאחר יד כוס שכר. המוזג הרפה מפטום מקטרתו, מוג כוס שכר גדולה עד שפתה והגישה. שמעון נשך את שפתיו, הגיר לקרבו כבת אחת את השכר ומחה פיו בגב ידו.

זליג טפח על שכמו — „רוצה להיות גבר הא?״

שמעון אנפף משהו מתחת לחוטמו ופרש את קלפיו על השלחן — „ראמי“!

מטבעות כסף עברו מיד ליד, המבטים נזדעפו ומצב הרוח נתעכר. היתה דממה
כבדה ורק איושת המטר הזולף הרחישה במונוטוניות טורדת.
סימה קרבה לשולחנם. שדיה כדוריים ומוצקים פרכסו מבעד ללסוטת
הטריקו ההדוקה. זליג שלח ידו, הקיף מתניה הדקות, ואמר ספק בלצון ספק
ברצינות:

— "חבל שיש לי כבר אשה... נו עם אשה וילדים לא קל..."

נטולת נשימה נסתה סימה להחליץ מזרועו החובקת.

— "אתה כלום, לא גבר" — הפליג זליג בלהיטות בפנותו אל שמעון —
"אם אתה רוצה בבחורה אל תסתכל בה בעיניים האלה שלך, רק תפוס אותה —
כך!" — אמר וחפן את שדה המזדקר בכף ידו הגמלונית. רוטטה מחמת
עצבנות, נחלצה ממנו סימה בתנועה כה פתאומית שדש חולצתה נקרע. מרעדת
כולה מחמת ריגוש שלא ידעה פשרו נצטנפה בוית הטחובה, כשהיא מבטת בהם
בעינים נפחדות.

עורק כחלחל תפח במצחו של שמעון. חבט את הקלפים בשולחן:

"תפסיק או ש..."

— "חה... חה... חה" — נתדרדר הצחוק מפי זליג.

שמעון קם ממקומו. גם זליג התרומם. שיהוי של כלום וכבר מוטלים היו
על רצפתה המסואבת של הממזגה, לופתים זה את זה בפנים מעוותות ונושמים
בכבדות. סימה נתרחקה במקצת; דמעות שנקו בשולי עפעפיה החלו נגרות
על לחייה.

ריגושים מחמת לפיתתו של זליג והתכתשות זו שבגינה, עוררו בה רצון
עז לברוח מעולם זה של גברים קשי יום המערטלים אותה במבטם כל אימת
שהיא נקלעת בטווח ראייתם; נעורה בה כמיהה בלתי מודעת לאותם נופים
רחוקים, מרוחקי זמן ומקום במחוז הילדות, כשזהוב ותרוג של סתו מפנים
מקומם למרבדי לובן בוהקים הפרושים עד הרחק למרחבי האופק; וקלסתר
פנים ענוג וחור, זכרון מדומדם של אם שנפטרה בדמי ימיה, שב ועולה מנבכי
הנשיה, שב ומתגלה, והוא יפה ונערג שבעתיים...

בעמל רב עלה בידי המוזג להפריד בין השנים. מאפו של שמעון קלחו
טיפות דם. כשורך המהומה חמקו גליס והשלישי בצנעה. זליג נשתהה עוד
שעה קלה נושף בסבדות ותודה על עצמו עד ששלשל את כומתתו על פדחתו
ויצא אף הוא.

סימה אף שלא נתנערה כל צרכה מתדהמתה נטלה מוכנית מגבת רטובה
ונגשה אל שמעון שהיה שפוף על כסא, במקורב, כשראשו נסמך לקיר. לפתע

פתאום כמו נתרווח המקום, דומה שנשתיירו מכל וכל לבדם, פרושים ומובדלים לעצמם.

רצה להיות חביב, הרים ראשו והביט בה במצודד :

— „אני רוצה להגיד... לך משהו... ככה, משהו בינינו...”

לא הופתעה ודומה שרווח לה, שכן מכבר חשה במבטיו החדורים וידעה את שבפיו לומר. רצתה שיאמרו הדברים, יתלבנו מעיקרם ותתרפה מתיחות רפויה שביניהם.

— „רציתי רק... רציתי כלומר...”

היתה ממוללת ממחטה פרחונית באצבעותיה המאורכות ועיניה נבטו אדישות כאילו לא בדידה אמורים היו הדברים. חש במחיצה סמויה שקמה לפתע ונתגדלה בינותם. הוויית חייו שעמד זה עתה לשטוח לפניו, אותן מלים ספורות שיש בהן משום מיצוי מאויי אדם ותכלית חייו — נתרוקנו מתכנם, איבדו כל משמעות. דברים שנתחווירו לו אותה שעה בבהירות מרובה כל כך, כמו שמו מחסום ללשונו. ידיו היו מוטלות בחיקו קשויות כפלדה.

הסתכלה בו בחמלה. עינו התפוחה צבתה הכחילה והבעתה משונה — כאב וזעם שימשו בה בערובייה. עינים מימיות היו לו מגון ירקרק שהזכירו את ירוקת האצה במדמנה הדלוחה שבירכתי החצר ; ועיקרו של דבר הרהור שחלף במוחה במפתיע ; ודוי זה שעתיד היה להאמר, טול והעבירו כמות שהוא לאביב, כשהיקום מתעורר מתרדמת חורפו ומזמוטי חתולים בינות למצבורי האשפה מטרפים עליה דעתה, היאך היו אז פני הדברים ?

— „את לא נו... אה... מחבבת אותי נכון ?”

— „נכון” — תשובתה לקונית וכנה, באה בפתיעה מבלי שחשבה אפילו במשמעות הדברים.

היתה מועקה של שנים שנתונים היו בעיצומו של דו־שיח נפתל־מביך. הוא לא ראה איך קמה, אבל משהשגית שניתקה ממושבה, סבר שהיא עומדת להתחמק. עתה חש במורת רוח על שרצה לערטל בפניה בלא הסוסים כביכול, רגשות כמוסים דאובים, שהיו מוצנעים אפילו ממנו גופו. פקעת סביסה חמה נשתנקה בו מלגו והתייפחות שלא שיערה כלל, שלא היה בידו שהות להחניקה, הרעידה את גוו.

עננים נתפגשו ברעם איתנים אי שם במרחב. התחול הצהוב נלפת, ניתר ממקומו וחצה בפסיעות מדודות את החדר.

סימה עמדה אצל החלון דהומה, נאבקת בתחושת רחמנות שצפה ואיימה לכבשה עד גמירה. חולשה בלתי צפויה זו שלו עלבה בה, אך גם נכבשה לה מלגו. היתה תוהה על מסכת חייה שארוגה היתה ערב וזלין ומעולם לא נשתור

בה שתי של אורה; והיה זה חולין ארוך ומתמשך שאי אתה יודע מתי יבוא
לו קץ ותכלה.

בתנועה איטית כמורגלת בכך החלה שפה בזוגית המהובלת. מנגד,
במורד גבובים היו הבתים זה על זה, זה בצד זה, עד כי לא נודע קצו של
האחד ותחילתו של משנהו. היו קימורים מלבינים של מסגד ומעליהם התנשא
צריח דהוי מושיט חודו כלפי שמים אפרפרים. הכביש המוביל לכרך התפתל
כנחש עקלתון שזנבו כאן וראשו נבלע הרחק בינות לפרדסים עטורי משוכות
שיטה ריחנית.

הגשם בחוץ ניתך ללא הפוגה. חשה עצמה מרוקנת מכל ממשות וכבאקראי
היו שוב הרהורים על אותן זוטות של חג, שמנעו עצמן ממנה ופסחו על עיירה
מצחינה זו, שבה פינה לה הגורל קרן זוית כלשהי, גדורה ומותחמת אמנם כדי
מגע יד, אך דחוסה ומלוהטת באוירתה.

תוגה עמוקה שנמסכה בה ותרעומת כנגד משהו שלא ידעה פשרו הצעיפו
עיניה בדוק של יסורים עד שנשאתן כלפי מעלה כמבקשת מנוחה לעצמה
ממועקה סתומה.

אורלוגין עתיק יומין, השיר תריסר צלצולים נוגים. היה חצות של יום.